

ועיריות, שבתחומן נמצא חוף־רצפה, העמידו מצילים, הניחו צנורות מים, דאגו לתחנות עזרה־ראשונה. השרותים הנוספים, שאינם בעלי חיוניות ראשונית, סופקו עלידי בעלי־עסקים פרטיים. השלטונות מסרו זכויות למ עונניים שהקימו מקלחות, קיוסקים, השכירו כסאות מרגוע או בגדיים. מי שרצה ליהנות מכל אלה, שילם מכיסו.

זהירות! חידקים. ריכוז האוכלוסיה הגדול ביותר במדינה הוא גוש דן: תל־אביב, רמת־גן, פתח־תקה והשכונות הסמוך כות. לחצי מיליון תושביו שימש חוף תל־אביב מוצא עיקרי לים. מדי שבת נהרו רכבות מתרצים, בני העיר והמושבות מ סביב, כיסו כמעט כל מטר מרובע של חול לאורך חוף הכרך הגדול. המתרחצים שילאו את המים מגבול יפו בדרום, עד לשפך הירקון בצפון, לאורך קרוב לשלושה קילומטרים.

גם בימות השבוע קשה היה לעשות כמה צעדים על החוף הצר מבלי להתנגש עם גור פות שנחשפו לשם ראוה או שיוף. חוף תל־אביב היה מקום הנופש העממי והגדול החזיק חופ־רצפה, אולם כמעט בשום מקום לא היה החוף כה קרוב ונוח לגישה, הלחץ עליו כה גדול.

עד אשר, לפני שלוש שנים, פשטה הש־מועה האיומה: ים תל־אביב נגוע בחידקים מסוכנים: מי הביוב, הנשפכים בכמה נקודות לאורך חוף העיר, מזהמים את המים מגפת שיתוק־הילדים, שהשתוללה אותו קיץ בארץ, הגבירה את המורא מפני המים המ חודקים. אנשים ביכרו להזיע מאשר לסכך את בריאותם; חוף הים של תל־אביב הת רוקן במהירות הבוק.

כיבוש החופים. אולם נחשולי המת־רחצים, שמוצאם העיקרי לים נחסם בפניהם, חיפשו נקודות־מוצא אחרות. הם פשטו בק בוצות קטנות לכל אורך החוף; החילה יצא לגילוי חופים חדשים חיל החלוץ הנייה, בעלי המכוניות הפרטיות. בעקבותיהם באו ההמונים. חופים שלא ידעו מעודם ביקורים המוניים הוצפו, נסללו אליהם כבישים, שרו תי מוניות הובילו אליהם את הנחשול ה־אנושי.

הבחירה הטבעית היתה, כמובן, חופים קרובים לעיר הגדולה. שני חופים התפתחו במיוחד תוך עונה אחת, לנקודות־משיכה בלתי מעורעות: בתיים מדרום, הרצליה מ צפון. שני המקומות נתברכו בחוף רחב ויפה שימשו עוד לפני כן למתרחצים ברי־דיים.

חוף בתיים שימש לפני המלחמה את מאות המשפחות המקומיות. המועצה המקומית הת יזקה שם מציל אחד, נתנה רשיון

לישלם או לצאת. פנישה מכרים על ושפת הים — דבר רגיל, עד

לפני שבועות מספר גם אפשרי. עתה, לשם מפגש זה, יהיה על הבחורות לשלם דמי כניסה לחוף הריבירה או על הבחורים לצאת לחוף הפתוח.

לוי פוגל הוא המצוי שהעמידה החברה בחוף הפתוח. תחילה התנגדתי, אך למעשה לא פגעו בקהלי הובטחו לו שרותים חיוניים ללא תשלום.

בית־הקפה "ריבירה". המחירים אמנם גבוהים — אך לא יותר מאשר במקומות אחרים.

הנקיון הוא היצוי. כל חכירת חוף לחברה פרטית בנויה על ההנחה כי לשם פיתוח חוף־ים דרושה השקעה רצינית לא רק בשביל בניית מתקנים ובתיקפה, אלא גם כח לקיים שרותים שונים, כניקוי מתמיד של החוף משיירים, וכו'.